

REGÉLŐ.

Pesten csötörtökön april 18^{kán} 1839.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díja helyben képekkel 5 ft. borítéktaul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p.p.

ELBESZÉLÉS.

*A' világ, a' mint van.**(Folytatása.)*

A' nevezett szép nap után egy idő — nem mondom mennyi — folyt-el. Nugent egyedül volt szobájában: összedugott karok 's redős homlokkal járt fel 's alá. — „Milly alávaló gazember! milly közönséges czudar! A' ló sánta volt, midőn eladta; nem ért tiz fontot; és én annyira biztam benne — átkozott legyen balgaságom! Ezzel még mind semmit sen gondolnék; de hogy megunt szeretőjét nyakamra köti, 's a' világ csufjává tesz, Istenemre, meglakol érte! Most pénzt kölcsönöz tőlem, 's majd kikaczag jószívűségemért; frigyesei közé vezet, hogy kiraboljon! De hála Istennek, ezért még keresztül röpthetek egy gömböt agyán! Ah, ezredes, ez szép öntől!”

Nelmore ezredes, egy jeles társalgónak ismert, szép magas homlokú, okos, vizsga tekintetű 's módos bánású öregese férfiú, a' szobába lépett. Nugent hosszú sorban számolá elébe sérelmeit, 's beszédét azon kérelemmel végzé, hogy a' barátok legjobbjának, Balfour kapitánnak, vigyen-át párbajra idézést. — Nelmore nagy szemeket meresztett a' beszélőre.

„Igaz, kedvesem, az az ember önnel roszul bánt; de mellyik különös megsértésért akarja őt kihívni?”

„Általános magaviseleteért.”

Az ezredes nevetett.

„No's azért, hogy tegnap azt mondta: átkozott unalmas ember lettem, 's velem jövődőben nem társalkodik. Ő ezt a' White-kávéház ablakában Salvinnak mondá.”

Az ezredes egy szippanat burnótot vön. — „Kedves fiatal barátom! — monda Nelmore — látom, ön a' világot nem ismeri. Ebédeljen ma hét órakor nálam; ebéd alatt erről többet beszéljünk. Azért, hogy valaki önt unalmasnak nevezi, még párbajra nem hívhatjuk.”

„Nem hívhatok? Hát mit tegyek vele?”

„Nevesse, 's ha meglátja, mondja neki: ah, Balfour, ön szánandó ember!”

A' kihívást sikerült Nelmore-nak meggátolni; de Nugent haragja a' barátok legjobbika iránt azért a' régi maradt. Az ezredes ebédre hívását nem fogadta-el, mert Lenox családnál kellett ennie. Ez alatt a' Kensington-kert árnyas részébe vonult, magát gondolataiban mélyítendő. Egy lugasba ült, 's a' nevek, adatok és elmésségek felett, mellyeket oda már rég elhamvadt kezek jegyzének, elmélkedék.

A' lugas felé társaság közelgett. Beszédök 's nevetgélésöket már messziről lehetett hallani. — Igen — monda egy éles kemény hang, mellyben Nugent egy divatos elménczkedőre ismert — igen, lady Lenox, én önt Nugenttel hallám érzelegni; pfuj! hogyan vesztegetheti idejét olly hasztalanul?

„Ah, szegény ifjú, igaz, hogy unalmas ember; de mind e' mellett jó 's igen hasznos teremtmény.”

„Hogy hogy?”

„Mindig kész az asztalnál egy üres helyet betölteni; lovait átengedi, ha enyimek betegek; kegyes adakozásaimat helyettem aláírja; a' szalónt ellátja virágokkal: szóval, ha okosabb volna, kevésbbé lenne használható; érdekessége csekélységében fekszik.”

Nugent villámsujtottként ült. A' társaság elvonult a' nélkül, hogy őt észre vette volna.

Nugent lármázott, átkozódék, dühöngé. Ma Lenoxnénál kellett ebédelnie. Nem! a' ladynek levelet akart írni, mellyben minden szó egy tör legyen. De leánya, Charlotte, nem volt ama társaságban. — Charlotte, o Charlotte egészen más leány volt, mint anyja; a' legtermészetesb, legegyszerűbb teremtmény e' világon; 's őt szerette. Charlotteban nem csalatkozhaték. Igen, értte akart igazságos boszúját elfojtandó az ebédhez menni.

Lady Lenoxnál nagy társaságot talált. A' fiatal Austerly marquis éppen most tért vissza utazásából. Austerly a' leányok szeretetre legméltóbbja mellett ült: Nugent feledve volt.

Ebéd után még is talált alkalmat Charlottenak néhány szót sugni. Gyöngéd szenirehányást is merészelt még, 's a' hölgyet kérte, hogy e' dalt: „egymást egy nagy körben láttuk“ énekelje-el. Charlotte rekedt volt — meghűtötte magát, Charlotte nem énekelhetett. Nugent elhagyá a' házat. Midőn az utsza szegletére ért, eszébe juta, hogy pálczáját ott feledé. Vissza ment, 's örült (mert valósággal szerelmes volt), hogy mentsége akadt visszatérhetni, 's

e' világon a' legegyszerűbb 's természetesb személyre haragos pillantatot vethetni. A' szalónba sietett. Charlotte a' székére támaszkodott marquist éppen akkor bájoló-el e' dallal: „egymást egy nagy körben láttuk.“

Lenox Charlotte fiatal, szeretetre méltó 's ravasz volt; lord Austerly fiatal, tapasztalatlan 's hiú. Nem mult-el egy hónap, kezét ajánlá Charlotte-nak, 's az elfogadták.

„Jól van jól! — mondá Nugent eszmélve — a' barátságban csalatkoztam, a' szerelemben megcsalattattam; így még csak a' jótékonyság gyönyöre maradt fenn. A' barátság életünk első szakában hagy-el, a' szerelem másodikban: a' jótékonyság sirig tart. Szegény Gilpin, mi hálás ő. Hadd lássam, megszerezhetném-e azon helyet számára?“ — 'S gondolatainak sötét felleget szétoszlatandó, kezébe egy ujan érkezett hirlapot vön. A' lapon, melyre fordított, éppen egy dühös megtámadás állott saját személye és a' Keepsakebe irt szép beszélye ellen. A' gunyirat nem maradt csupán a' munka sujtólása mellett, hanem kiterjeszkedék a' szerzőre is. Ezt egy képzelgő bolond, hitvány lelki törpe, szánandó teremtmény 's csuda-szülöttnek festé. Illyesmi igen alkalmas olvasmány egy kedveszegült embernek. Nugent éppen a' szoba más részébe dobta a' lapot, midőn ügyvéde, vele egy ingatlan zálogot rendbehozandó, mit a' nagylelkű Nugent jószágaira vala veendő, belépett. Az ügyvéd kellemes, mulattató világi volt, társaságokhoz szokott, 's az ifjak szükségeivel ismeretes. Azonnal észre vette, hogy Nugent rossz kedvében van, mit a' zálog rovására irt, 's őt felderitendő, közönyös dolgokról kezde beszélni.

„Milly gazemberek vannak a' világon!“ mond az ügyvéd. — Nugent sohajtott. — Ezen reggel például, már nevezetes dologgal foglalatoskodám. Egy gentleman vejének érték-bizonyítványt adott, melylyel ez maga részére választó kört nyerhessen-meg. A' vő az utasítványt megkapja, 's így az öreget évenként több mint 30 fontig csalja-meg. Tegnap egy csalárd tönkrejutás ellen kelle dolgoznom — valóságos mintája a' hosszasan megfontolt, hidegvérű, eltökélt gonoszságnak. 'S ha innen távozom, utána kell néznem, mit lehet egy szédelgő literátorral végezni, ki aszkóros köhögés 's gyász öltözet színe alatt már két év óta folyvást másoknak könyörületességéből él.“

„Hah!“

„Most éppen a' leggyalázatosabb tettet követé-el. Egy álbizonyítványt irt nagybátyja nevére, ki pénztárát már kétszer fogyasztá-ki, hogy gaz unoka-öcscsét megmentse, 's kinek ez uj veszte-

ségét is békén kell tűrni, ha a' bünper által családja gyalázatját közönségessé nem akarja tenni. Az unokaöcs mind ezt azért tevő, mert védenczem jószívűségét ismeri: jószívűségeért gyakran kell az embernek szenvedni."

„Nem Gil— Gil— Gilpin neve azon embernek?" — rebegé Nugent.

„Igen! hát önt is megcsalta már?"

Mielőtt hősünk felelhetett volna, inasa egy levéllel lépett hozzá. Nugent feltöré; azon hirlapszerkesztőjétől jött, melyben meggyaláztatását kevés percczel előbb olvasta. Tartalma imez volt: „Sir! Mivel mult hónapban sürgetős dolgom Londonból elhívtak, lapjaim szerkesztését másra kelle bíznom, ki kötelességét rosszul teljesíté. Szomorúságomra csak ma, megérkezésem napján, látom, milly gyalázatos, személyes megtámadás iktattatott a' lapokba. E' körülmény feletti sajnálkozásomat nem nyilváníthatom eléggé, annyival is kevésbbé, mivel a' szóban forgó cikket csak egy zsoldos literator irta. Hogy önt bűm 's jövőre illy méltatlan bántalmat meggátolni törekvő szándékomról meggyőzzem, ide melléklek egy második 's még hevesebb megtámadást, melly hozzánk az utolsó füzetbe iktatásul küldetett, 's mellyért a' lelketlen szerző már, fájdalom! jutalomdíjt is ezközölt a' kiadótól. Van szerencsém 's a' többi."

Nugent pillantata a' mellékletre fordult; az Gilpin Gergelynek, a' megszorult tudósok leghálásbikjának kézírata volt.

(Folytatása következik.)

ORSZÁG 'S NÉPISMERTETÉS.

Krasznahorka.

(Folytatása.)

Andrásy Boldizsár a' Székelyek közt ezredes kapitányságot viselt Hunyady Mátyás király idejében. Sokat hadakozott a' Csehek, Németek, Török és velenceziek ellen.

Andrásy Imre, Boldizsár fija, a' híres Szilágyi Mihály gubernátornak fegyverhordozója, a' Skander és Ali bégekkel történt ütközetben két nyil-lövést kapott, 's ugyan azoknak mérgök miatt fogyott-el élete Temesváratt még igen fiatal korában, 1460-ban.

Andrásy Lázár és Tamás Hunyady Mátyás király alatt víteztek. Lázár a' Kenyérmezőn esett-el Bátorý István mellett 1479-ki october 13-kán, Tamás pedig Sáros váránál a' kóborló Csehek elleni harczban.

Andrásy Márton Zápolya János hiv embere 's vitéze volt, mind vajda mind király korában; vele hadakozott Temesvárnál 1514-ben a' paraszt kuruczok vezére, Dózsa ellen. Ennek fija:

Andrásy Péter (Szent-Királyi) csik-széki királybíró. Valamint elődjeire, úgy reá is mintegy örökségül szállott e' méltóság. — Tudjuk, milly sok nyugtalanságot szerzett Zápolya Zsigmondnak halála Erdélyben. Andrásy Péter ekkor az előbbi megnevezett méltóságban volt! midőn is két uralkodni kívánó állott-fel, kik jogot tartának Erdély felett. Az egyik Bátorv István, utóbb a' Lengyelek nagy királya, számtalan családoktól 's a' Töröktől, a' másik, Békesi Gáspár, segítettve az ausztriaiaktól 's német császártól. Mindazáltal a' szerencse az elsőbbnek kedvezett, az utóbbinak pedig ki kellett takarodni honából mind azokkal, kik vele harczoltak. Két ezer lovagot 's több gyalogot vezérle Andrásy Péter Békesi táborába, 's im e' tettért lakolnia kellett neki, 's egy vala az elsők közül, ki száműzetett, 's birtokaitól megfosztott. (Lásd Budai Esaiás M. O. H. L. 1. k. 42. lapját.)

Csak kevés emberrel jött Erdélynek egyik leggazdagabb nagya magyar országba. Vitézi kardján kívül alig nevezhete valamit magáénak, 's itt Rudolf király szolgálatjába állott. Ismeretes lévén vitézségéről, őt Rudolf király Gömör vármegyében, krasznahorkai vár kapitánjává tette 1575-ben. Őt esztendővel később, u. m. 1580-ban, Prágában költ királyi levele által azon ígéretét adá neki, hogy mihelyt 150 jobbágyból álló magszakadás után valamely jószág szálland a' királyi kamarára, azt mindjárt neki adja. Mivel pedig ez ígéretét Rudolf néhány esztendő leforgása alatt is nem teljesíthette, tehát 1585-ben Krasznahorka várát adta neki, az ahhoz tartozó minden jövedelemmel, olly feltétel alatt, hogy mihelyt a' másfél száz jobbágyot magában foglaló jószágot neki kimutathatja, akkor tőle Krasznahorkát visszakívánja. Ez időben jött az Andrásy névhez a' „Szent Királyi“ melléknév. Andrásy Péternek fíjairól, Mátyásról és Jánosról, egyebet nem tudhatunk, mint azt, hogy katona-emberek voltak, 's János, Dobó István vezérleése alatt, védelmezte Eger várát, ki is a' vár ostromlásakor a' falakról leugrott, 's azontúl nem sokára meghalt minden utód nélkül. Andrásy Mátyás fíja szintén Mátyás (a' második) volt, ki örökösen és csak férfi-ágot illetőleg szerzé meg 1642-ben a' krasznahorkai uradalmat, melybe 1643-ban fényesen be is iktattatott.

(Folyt. következik.)

KÜLÖNFÉLE.

T r é f a f ü z é r.

A' d i v a t - o r v o s.

Sir Courtney Palmoile annyira vitte 57-dik évében, hogy orvosi hírének tetőpontján áll; felsőbb körökből beteg nem is lehet, ki őt nem hívja; főbb rangú beteg nem költözhetik-ki a' világból békével és szerencsésen segedelme nélkül; a' fő aristocratia egészsége csak úgy tűrhető, ha sir Courtney Palmoile, a' híres orvos, a' divat-orvos, becses idejét neki óránként áldozza-fel.

Mindenek előtt azon osztálynak öltözetéről akarunk szólni, mellynek árnyékrajzát e' lapokban adni akarjuk. Kegyes olvasóink lesznek szivesek emlékezni, hogy a' hajdani idő, az orvosok változhatlan öltözetével, fekete seelyem nadrág, térdkötő-szalag, cipő-esat, üng-fodor, hajporuk, szörnyű arany gombos czukornád-botjok, mellűjök 's hajtekeresőkkel együtt örökre eltűnt. Beljegye a' hirre kapott orvosnak ma is az, melly apáink, nagy apáink 's dédöseink idejében volt; de a' külső ember, öltözete, mozdulatai, modorja egészen más. Igényteljes, szertartásos és charlatan nemű tartását egészen levetkezé; de kimért, halk, nesztelen lépteit (mellyek könnyűk 's ruganyósak, mint macskáé) megtartá, úgy, hogy nemes betege sem szobába léptét sem távozását észre nem veszi. Palmoile a' szobába lépés vagy távozás mesterségének igazi mintája.

A' divat-orvosnak keze, különösen kézfeje, hordozásában is különös valami van, mellyet leírni nem lehet, melly soha nem változik. A' divat-orvosnak van egy kézlejtése, mellyet mindenre használ, megnyugtató, bocsánat, ütértapintásul 's kényszerítésül, mellynek hű mássát a' policinello néma-játékokban a' törvényszolgától láthatni. Üngfodor helyett, melly eddigelé nélkülözhetlen részét tette öltözetének, nem minden fitogtatás nélkül drágaköves gyűrűt, egyik kedves betegének ajándékát, ki vég-sohaját karai közt lehelté-ki, és néha-néha gyémánt üng-gombokat is hord. A' divat-orvos tetőtől talpig flanelba van burkolva; öltönyének ujjá alól folyvást látni egy flanel rekli ujjainak kikandikálását. Öltönye rendkívül finom posztóból készül, mellynek egyik zsebében örökös lakos a' stethoscop. — E' stethoscop egy uj tálmányú műszer, mellynek segedelmével a' tüdő állapota puhatoltatik-ki. E' műszernek szokott alakja henger-idomú darab fa; a' divat-orvosé azonban kis trombitához hasonlít. A' finom öltönyhöz első szabó műhelyében készült 's feszesen testre simuló fekete nadrág járul; a' vargának ellenben mindig tágasra kell cipőit varrni, hogy télen át a' kocsiban még flanel harisnyát is huzhasson alájok. Szeg meredségű hajai kurtára nyirvék, de mesterség 's hajkenőcs által olly agyhoz simulók, hogy a' szem egy tudós koponyának létrezeit könnyen kiismerheti alattok. Mióta lovaggá neveztetett, rendkívüli esetek alkalmával magas toupet-t. visel öröme 's magának tetszése jeleül; közönségesen azonban csak siktért képez feje.

A' divatorvos kocsija laudanum-szinre (sötét barna) van lakkírozva; lovainak szerszáma fénylő fekete, ezüst vagy bronz szegecskékkal kiverve, 's kocsisa és inasa livrée-jének színe mocskos barna, vagy sötét szürke. Kocsisa ragyás képű, alacson ember, 's fontossága érzetében rendíthetlen komolysággal tart kezében kis, fekete fény-mázás ostort, mellyet azonban igen

ritkán használ. Lovai kellemetlen bogár színűek és kissé szűk szügyűek; mind e' mellett is meglehetősen sebességgel futnak, 's legértelmesebb állatok mind azok között, melyek valaha kocsit vontak.

(*Vége következik.*)

Algirban a' benszülöttek nejei barnák; szép természetükhöz még gyönyörű metszésű derék 's kellemes arcvonalmak is járulnak. Fürdőt 's illatos szereket szenvedélyesen szeretnek. Keceiket halmozandók szemöldökeiket feketére, kéz- 's lábujjaik körmeit pedig bizonyos piros festékekkel rózsaszínre szokták festeni. Füleiket nagy arany és ezüst karikákkal terhelik. Fejdiszül átlátszó mivű, széles gaze-szalaggal borított diademot, melynek arany himzésű végei sarkig nyulnak, ugyan ez érzékből viselnek. E' fejdiszt, mely mesterségesen alkalmazott redőivel az egész fejet befedi, csupán két hajfonadékot hagyván szabadon, s arme-nak nevezik. Szalag, selyem zsinór 's aranylánczok egészítik-ki e' fejdiszt, melyekhez gazdag dámáknál még gyöngysorok és gyémántok is járulnak. Karaikra széles arany karikák feszülnek, melyeket fő dámák gyöngysorokkal felváltólag használnak. Ujjaik gyűrűkkel terhelvék, nyakaikat pedig gyöngysorokkal és egy aranylánczozal környezik, mely utóbbinak szemei két ujnyi szélességben fonódnak egymásba. Öltözetük első része arannyal himzett, széles ujjú üngből áll, mely néha 600 frankba is kerül; derékra feszülő, ujjatlan, 's elől apró gomboeskák vagy kapcsokkal összeszorított posztó-mellény, selyem vagy pamut nyitott alsó ruha, egy előről hozzá függesztett kendővel testhez szorítva, és sarkatlan papucsok teszik a' főbb rangú hölgyek házi öltözetét; ha kimennek, pompás kurta köpönyeget, és egy a' gyűrűig — néha több gyűrűt is hordnak lábainkon — érő nadrágot öltenek-fel. Egy nagy darab gaze, mely által egészen elfedve csak szemeik maradnak láthatók, egészíti-ki öltözetüket. — Az algiri hölgyek hevesek, 's a' gyönyöröket szenvedélyesen szeretők. — A' leányokat szüloik gyakran 12 éves korukban férjhez adják. Szeretik-e a' nekik szántt férjet, soha sem kérdik tőlek. Lakoma előtt fürdőbe vezetik a' menyasszonyt; az innen hazatérőt pompásan felciczomázzák, és egy magas pamlagra ültetik. Ekkor hangászokat hívnak; az ajtók minden látogató hölgynek nyitva állván, egy tánczvigalom nemű mulatságot kezdenek. Az arát leghízelgőbb szavakkal és szerencse-kívánatokkal, melyeknek fő részét számos utódok kívánata teszi többnyire, árasztják-el. Rokonai egy talizmant, őt a' házasság-gátló megbűvölések ellen védőt, varnak ruháiba. E' talizman nagyobbára vörös- 's fokhagyma és sóból 's a' t. áll. A' völegényt, ki barátaival egy más szobában kávé iszik, 's keleties kényelemmel elterülve dohányozik, hasonló védszerekkel látják-el. Vége szakadván ez ünnepélyeknek — melyek nem ritkán több napig tartanak — a' menyasszonyt számos kíséret és zene hangjai mellett férje lakába szállítják, hol a' kíséret asszonyok vig dalok zengedezése közben férje karaiba vezetik. — Az algiri némberek vagy éppen nem, vagy csak igen szűk körben, ismerik a' szabadságot; kíséret nélkül soha sem szabad kimenniök, 's anyjoknak e' rabszolgaságában már a' leánykák is osztoznak kora gyermekesüktől fogva. A' férfiak csak anyagi lényeknek, testi gyönyörökre és nemzedék-szaporítására alkotottaknak, tekintik őket. Férjeik bizalmát soha sem bírják; mert a' vallás tilalmazza nejeikkel valamelly dolog elintézése végett tanácskoznioik. Pénteken rokonaik vagy férjeik sirjait látogatják-meg a' némberek, és ilyenkor kegyeltjeik sirja felett lámpákat, töm-

jént égetnek; a' sirhalmot pedig ritka virágokkal hintik-meg. Ha a' férj meghal, nejei és leányai minden rokont és atyafit összehivnak; a' sir felett egy sátozt emelnek, melly alá bizonyos órákban egy egész hétig mindennap rendszeren összejönnek. Körbe ülven, a' halottról beszélgetéssel mulatják magukat; elmondják tetteit, halottbeszédet tartanak felette, mellyben minden jó és rossz tulajdonsága megemléstetik. Náluk tehát nem áll a' közmondás: „de mortuis aut bene aut nihil!“ — Miután szomorúságuk tárgyaért elég könnyűt hullattak, üléseket nagy ebéddel végzik, mellyet a' gyászasszonyok egyike készít. — A' bűnnek egy illy pillanatában vigasztalhatlanoknak eskünné az ember e' hőlgyeket. Felkarczolják arcukat, hajaikat tépik és jajaikkal töltik-el a' léget; de e' fájdalom nem tart tovább, mint a' szokás határozta időig. Elzártaságuk 's férjeik féltékenysége daczára is nem ritkán fűszerzik unalmas egyedülségöket szerelmi viszonyynai. És a' zsidók, kik mindennel nyerekednek, örömmel engedik-át lakaikat illy szerelmes találkozásokra.

EMLEKMONDÁS.

M e g e l é g e d é s.

Boldog, ki ősi földön	Elégülés hazája
Eszik saját kenyért.	A' kis, de ősi lak;
Nem kényszerül imádni	Zugó világ bajáru
Semmi nagyot kegyért.	Nem is gyanítanak.

ERDÉLYI (1839. Emfjény) után —

Ellenkező véleményt tőrni kell tudni. — Az a' m. gyarlóság, melly minden ellenkező széllegysítésre feljajdul, mint kinek tagjai csúzosak. Ez még annak jele, hogy a' szokimondásnak, bár sokat szeretünk is róla beszélni, nem vagyunk igaz baráti; 's ha bár szeretjük is saját véleményszabadságunkat gyakorlani mások ellen, nem tőrjük másokét ellenünk, 's éppen ott, hol leginkább kellene haladnunk, leghátrább vagyunk, és megfeneklünk egész a' mozdulatlanságig. — Legyünk egymás iránt kimélettel, és tőrjük az ellenkező véleményt, meddig az senkit nem sért, nem ségyenit. (Cacabus ollae!)

Közli BOJÁRY; (Athen. 1839. 29. sz.)

A' bölcsesség ritka, drága kincs; előtte felnyilnak a' menny kapui; általa viránynya fejkik-ki a' sivatag.

VAJDA után —

A' titkolódás 's bizodalmatlanság legöldöklőbb angyalai a' házias életi boldogságnak.

KOVÁCS PÁL után Fejérváry.

Csererejtvény.

5.	6.	7.	Érez, hasznosabb aranyál.			
4.	3.	5.	6.	1.	2.	Csalfát szokunk nevezni.
	1.	3.	7.	Madár, bár fordítsd, az marad		
1.	2.	3.	4.	5.	Állat fején láthatni.	
	1	—	7.	Vad állat, erdő honja.		

CHERNEL KÁLMÁN.

Előbbi rejtvény: SZIV.

Szerkezi Mátray Gábor, halpiacson alul, a' Duna partján 114. sz. a.

Nyomatja Trattner-Károlyi, uri utsza 612.